

РОЗДІЛ 1

Я не хочу бути тут. Дощ переїщить мені в обличчя, вітер куйовдить волосся. Здається, я йду вже кілька годин, хоча, думаю, за денного світла було б видно, що відстань від тих високих залізних воріт до ганку — лише кілометр. Дім, що вимальовується переді мною, добре вписався б у готичний роман: із високими шпилями й вузькими вікнами, темний і невловимо бляклий, наче стоїть на цьому пагорбі хтозна-відколи.

Напевно, так воно і є.

Я перехоплюю валізу іншою рукою та підіймаюся сходами. Немає ніякого сенсу розвертатися й тікати якнайдалі та якнайшвидше. Уже намагалася — тепер я кульгаю, тож підйом сюди був нестерпним, а на моєму коліні красується новенький шрам. Батько зцілив мене лише трохи, щоб покращити мій товарний вигляд. Вампір у цьому домі не зважатиме на кілька шрамів. Його цікавить те, що ховається під моєю шкірою.

Моя кров.

Я не стукаю у двері. Вампір у цьому домі знає, що я йду. Немає сенсу гратись у ввічливу гостю чи вдавати, що мені цього хочеться. Я роблю три кроки всередину,

перш ніж двері зачиняються за мною, відсікаючи гуркіт зливи й лишаючи по собі лише моторошну тишу. Я озираюся, але не очікую щось побачити.

Людське око не здатне вловити руху вампіра. Я, хоча й заплямована людським родоводом лише на п'ятдесят відсотків, можу помітити розмиті рухи, не більше. Ще одна причина, чому я — товар. Якби мала повноцінні вампірські рефлекси й силу, це могло б компенсувати брак магії. А так — я ледве краща за людину. Ледве краща за здобич.

Усвідомлення стискає горло й не дає мені скрикнути від несподіванки, коли я обертаюсь і бачу поруч людину. Ні, не людину. *Вампіра*. Там, під його блідою шкірою, помітно натяк на ікла, що притискаються до нижньої губи. Я відволіклась і почала думати, скільки ж часу минуло відтоді, як у цей дім приводили останнє жертвоне ягня?

Він прекрасний, як і всі вампіри. Бездоганна врода й таємна сила. Шовковисте темно-каштанове волосся хвилиною спадає йому на плечі. Його очі темні й бездонні, а м'язисте тіло здається трохи завеликим для його статури. Він такий стриманий — жодна людина не володіє собою так, як цей вампір.

— Прощу вибачення.

Я закліпала. Я очікувала почути багато чого, але не це.

— Що?

— Тебе прислав Корнелій.

У цьому немає запитального тону. Я здригнулася, почувши ім'я свого батька. Ще одне нагадування про того, хто винен у моїх теперішніх обставинах.

— Так.

— Ти знаєш, чому.

Тепер я розумію, чому він так стримується. Він бореться з бажанням напасти на мене. Моє серцебиття прискорюється. Я досить добре бачу в темряві, щоб помітити, як його ніздрі тріпочуть від мого запаху. У мене майже не лишилося часу. Я хотіла б мовчати й далі, та в цьому немає сенсу. Попри всі мої зусилля, мій голос трохи тремтить від хвилювання:

— Він віддав мене тобі.

— Так, — прозвучало радше як подих, аніж як слово. — Ми поговоримо про це... після.

— Після...

Цього разу я не в змозі стримати крик несподіванки. За мить він опиняється за пів метра від мене, а наступної — вдаряє із силою вантажівки, що мчить назустріч. Йому вдається скерувати наше падіння, і я не б'юся головою об мармурову підлогу, та все ж не встигаю оцінити його турботу. Адже він одразу кидається на мене й кусає за шию.

Моя лайка перетворилася на стогін. Я очікувала цього, але самих лекцій про насолоду від укусу кровного вампіра недостатньо, щоб передати, *наскільки ж це приємно*. Неначе кожен дотик його губ зачіпає мій клітор, відбивається пульсом по всьому тілу, роблячи мої спроби чинити опір безпорадними. Я не хочу цього хотіти, але моему тілу байдуже. Я вигинаюся під вампіром, тягнуся вгору, намагаючись притиснути його до себе.

Одна його рука вплелася в моє волосся, тримаючи шию відкритою, а інша — зміїться навколо мого попереку, підштовхуючи мене ближче до нього. Так, ніби я не притискала до нього без його помочі.

У голові промайнула далека жахлива думка: я кінчу, якщо він не зупиниться.

— Зажди!

— Вибач. — Я більше відчула, аніж почула його шепіт. Язиком він пестить мою шию з одного боку, рухаючись до іншого. — Я не можу зупинитися.

— Але...

Він знову кусає мене, і я схлипую. Це до біса приємно. Моя сукня зім'ялася навколо стегон, і я обхоплюю його талію ногами, притуляючись ближче. Я відчуваю, як моя кров зігріває його прохолодне тіло і як його член твердішає, притискаючись до мене. Він рухає стегнами й гарчить, припадає до моєї шкіри, не змінюючи положення рук. Він торкається мене зовсім не так, як я того відчайдушно прагну.

— Ще... — стогну я.

Він жорстко притягує мене за шию, а я гладжу руками його спину, рухаючись униз до сідниць. Притискаю його до себе. Напружуючи стегна, я несамовито трусь об його твердий член. Неважливо, що потім шкодуватиму про це, що ненавидітиму нас обох за цей момент слабкості. Моє бажання кінчити зараз значно сильніше за мою гордість. Вона однаково буде зі мною після цього.

Я ледь відштовхуюся від нього, і в мене виникає думка потягнутися до його штанів, але це означало б зупинити таке солодке тертя, а я зовсім цього не хочу. Іншого разу.

Саме для цього я тут, незалежно від того, обирала я цю роль чи ні.

Я розумію, що він перестав смоктати мою кров, але ендорфіни ще не встигли вщухнути. Я мушу зупинитися.

Я знаю, що мушу зупинитися, але ледь відчутний тиск його пальців на моєму попереку спонукає мене продовжувати. Задоволення охоплює мене дедалі сильніше й сильніше, і на мить я лякаюся, що не кінчу, що буду вічно балансувати на межі.

Мій оргазм ударяє мене ще сильніше, ніж вампір до цього. Я кінчаю яскравіше, ніж будь-коли раніше, плачучи й задихаючись, поки труся об його член так, ніби справді цього хочу. Остання хвиля відступає, і я падаю на холодну мармурову підлогу. Голова йде обертом, вона здається надто легкою.

— Ти випив забагато крові, — шепочу я повільно й солодко.

Його язик пестить мою шию, і вампір знову гарчить. Я не хочу цим насолоджуватися.

— На смак ти зовсім не людина.

Дивно чути це на підлозі, коли він притискається до моїх стегон, але я не можу знайти в собі сили відштовхнути його.

— Я не людина, — облизую раптом пересохлі губи. — Я наполовину кровопивця.

— Ох. — Він вдихає. Повільно, ох як повільно, відпускає мене й ледь підводиться.

Його бліді щоки наливаються новим рум'янцем, а очі палають силою. Він стає на коліна між моїми ногами, і я майже відчуваю, як його погляд ковзає моїми губами, моєю закривавленою шиєю, безглуздою сукнею, що більше не прикриває трусики. Мої промоклі трусики.

Я починаю прикриватися, але він хапає мої зап'ястя, легко пересилюючи мене. Чую ще один глибокий подих і навіть не сумніваюся: вампір відчуває моє збудження.

Він перекладає мої зап'ястя в одну руку, а іншою — тягнеться до моїх трусиків.

— Зажди!

Його очі стали абсолютно чорні, він не приховує ікл. Стриманість, яку я помічала раніше, зовсім зникла. Боже, я пропала. Він знову дивиться на трусики.

— Ти знаєш, чому ти тут. — Він проводить пальцями по мокрій білизні, злегка торкаючись моєї вульви.

І хоча я щойно кінчила, мені доводиться боротися з бажанням запрошувально зійняти стегна. Я знаю, що почуваюся так через укуси, та все ж докоряю собі за це.

Він завмирає, його руки тремтять, наче він бореться із самим собою. Він може зламати мені зап'ястя, може завдати так багато шкоди, і я нічого не можу зробити проти нього.

— Скажи це.

Я не хочу. Я дуже не хочу. Але слова злітають із моїх вуст, ніби він керує ними своїм низьким голосом.

— Я тут, щоб утамувати твій голод.

— Голод? О, він *не один*, крихітна дампірко¹. — Його пальці знову торкаються мене. — Підійми стегна.

Я підкоряюся, незважаючи на власні слова:

— Ти казав, що ми поговоримо.

— Так, після. — Він усе ще стримується. Крапля крові стікає його підборіддям. Я раптом усвідомлюю, що він укусив себе. — Дозволь мені.

Мене спантеличує той факт, що він не бере те, чого вочевидь хоче, так просто. Я серджуся на нього за те,

що він змушує мене це казати. Невже він зупиниться, якщо я попрошу його? Я ніколи не дізнаюся.

— Добре.

Його очі застигають на моєму обличчі. Вампірська рука стискає трусики знизу й стягує їх із моїх ніг. Йому коштувало б менших зусиль просто порвати їх. Цей прояв стриманості тільки погіршує все. Або покращує. Я зовсім не впевнена.

Я не хотіла бути в цьому будинку, бути жертвним ягням. Але це не заважає моєму тілу тремтіти від жаги. Я кусаю нижню губу, відчуваючи його дотики. Я знаю, що мала б сперечатися, мала б не давати слову «добре» сходити з моїх вуст. Але він знову торкається моєї вульви, і мій мозок пронизує струмом.

— Благаю, — шепочу я, не знаючи про що прошу. Щоби він зупинився, щоби продовжував? Це не має значення. Вампір схиляється набік і кусає. Швидкий, наче змія, він занурюється іклами в чутливу шкіру мого стегна.

Я миттєво кінчаю.

Хвилі оргазму накривають мене одна за одною, і я знову схлиплюю, знову благаю, не знаючи, про що. Щоби він зупинився? Щоби трахнув мене? Це не має значення. Він здійснює голову, перш ніж я вирішую.

І тоді зникає — лише спалах руху вгору по звивистих сходах, і я лишаюся сама в передпокої. Мокра. У крові. Така розгублена — голова йде обертом.

— Що це, *в біса*, було?

¹ Дампір — дитина вампіра й людини. — Тут і далі прим. пер.